

LUSTOJECT: DE WATERSCHOEN

Over de wereld aan verhalen achter nietszeggende alledaagsheden

Tekst Isabelle Vander Heyde Beeld Eva Vlonk

Elk jaar is het weer van dat: komt de zon schijnen, komen ook zij weer piepen. Een teken dat de lente in het land is, net zo trouw aan de cyclische seizoenen als de ooievaars van het Zwin. Ik heb het uiteraard over tenen. In alle geuren en kleuren zien ze na zes miserabele maanden weer het daglicht: het maakt de dag van de ene, en vergalt het humeur van de ander. Believers zullen argumenteren dat Jezus het ook al deed en dat het bevorderlijk is voor de gezondheid, want volgens niet nader gecheckt (dat hoeft niet in deze rubriek) wetenschappelijk onderzoek loopt er een cruciale communicatieweg tussen onze tenen en hersenen. Meer zelfs: proprioceptie, of zelfwaarneming, is een belangrijke vorm van informatie die het brein nodig heeft om te weten wat er in het lichaam gebeurt. Steek een storende zender, pakweg een schoen, op die communicatie en het loopt allemaal in de soep. Niet dat je dan je eigen neus niet meer weet zijn, maar feit is wel dat het een aantal natuurlijke gezondheidsmechanismen verstoort. Een gezond top-tot-teen-gesprek zou dan weer leiden tot een opvallend betere nachtrust, pijnverlichting, verminderde stresssymptomen en een meer ontspannen gemoedstoestand. Om maar te zeggen: het kan opluchten om nu en dan de tenen te verluchten. Terug naar de sandaal, want daar gaat het hier eigenlijk over: die komt in tal van verschillende jaszjes. Wie zich verdiept in het boeiende universum van de sandaal (ik deed dat voor jou) krijgt er gratis een logopedische challenge bij -probeer het volgende zo snel mogelijk na elkaar te zeggen: badslippers, zeesletsen, sloefkes, jezussandaal, pielepotten, geta, wandelschoen. Die laatste heeft persoonlijk mijn dag gemaakt, want er bestaan dus mensen die zodanig fan zijn van vrijgevochten tenen en gezonde buitenlucht, dat ze beiden combineerden in een gevalletje open bergschoen. Fantastisch, toch?) Ik zou je urenlang kunnen meeslepen in de wondere wereld van elk type sandaal, maar omdat het grote vakantie is en je ongetwijfeld wat beters te doen hebt, beperk ik me tot één bijzonder nostalgische variant: de plasticen, waterbestendige schoen, beschikbaar in een resem

snoepkleurtjes, die oorspronkelijk bedoeld was om in zuiderse wateren naar zee-egels te vissen. In België kennen we het eerder als de sandaal waarmee we als kind pijnloos over kiezelsteentjes holden, en waarin altijd minimum één steentje bleef steken (irritant geluid gegarandeerd). Welnu: we hebben dat welbekende schoeisel aan ene Jean Dauphant te danken, trotse maker van messenhandvaten in het Franse dorpje Les Sarraix. Hij gebruikte daar jarenlang ivoor en leder voor, maar in de naoorlogse schaarste moest hij net als veel andere makers op zoek naar een alternatieve grondstof. Plastic bleek de oplossing bij uitstek, en Dauphant in het bijzonder kon er goed mee overweg. Hij bedacht een methode om niet alleen zijn kunststoffen messen, maar ook veel andere producten in mallen te gieten. Zo zag de waterschoen in 1946 het levenslicht: toen heette het nog lekker onsexy de Sarraizienne. Tegenwoordig staat het ding te boek als de “Méduse” of de “Sun” -naar verluidt omdat Aziaten er verzot op zijn, maar struikelen over de uitspraak. (Opnieuw: wie zich aan sandalen waagt, staat maar beter sterk in zijn logopedische schoenen.) De Sarraizienne maakte een vliegende start en ontpopte zich in de jaren zestig van de vorige eeuw samen met bikini's en minirokjes tot hét symbool van vrijgevochten vrouwen (en tenen), van welvaart en van het eeuwige vakantiegevoel. En toen de babyboomers groot en flink werden, bleven ze nostalgisch vasthouden aan de sandaal van hun jonge jaren, en gaven ze die liefde door aan de volgende generatie. Al doende is de Sun na 78 jaar nog steeds een begrip. Weetje: om het te vervaardigen, worden grote zakken vol plastic knikkers in mallen gegoten. Moederbedrijf Humeau-Beaupréau zou trouwens de laatste PVC-injector in Frankrijk zijn, de concullega's zijn allemaal naar het buitenland verhuisd. We hebben met andere woorden wederom met een waardevol stukje erfgoeddesign te maken, net zo banaal en stiekem fascinerend als de eerder besproken Witte Plastique Stool. Denk daar maar eens over na, moest je nog eens over een stel blote tenen struikelen ...

KH